

for 11 Aar siden. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, hvormed dette motiveres, for det kan dog ikke være af Hensyn til Parikronen. Jeg husker vist ikke fejl, naar jeg mener, at i 1914 stod Kronen i Pari, der var intet unormalt Lønningsforhold, og Vareprisforholdene var saa nogenlunde normale. Det var i hvert Fald ingen Kriselov, der blev givet i 1916 paa dette Omraade. Jeg kan tydeligt erindre, at den nuværende Indenrigsminister, som var Venstres Ordfører i Landstinget, udtrykkelig markerede, at han ved sine Ændringsforslag havde været med til at nedbringe Udgifterne for Arbejdsgiverne til denne Lov. Udgifterne laa, erklærede han, da Forslaget forlod Folketinget, paa 40—50 pCt. Forhøjelse, men nu var det lykkedes ham med sine Ændringsforslag at bringe disse Udgifter ned til 35—40 pCt. Forhøjelse. Det vidner saa vist ikke om Kriselovgivning, og herom var der heller ikke Tale. Det var en Lov, der samlede den spredte Lovgivning paa dette Omraade og førte de forskellige Love frem til det Udviklingstrin, Samfundet var naaet til, siden Lovene i sin Tid var blevet givet. Indtægts- og Dagpengemaksimum fastlagdes ikke paa Dyrtilslønninger, men paa Lønninger i et Normalaar, 1914, som jeg allerede har gjort opmærksom paa. Hvorfor skæres der da ned ogsaa paa disse Erstatninger? Jeg forstaaer ikke, hvad Meningen er; har man endelig faaet den Opfattelse, at de særlige Begunstigelser, der blev givet i 1920, bør nedsættes, kunde man dog i alt Fald lade dem, der var skabt under normale Forhold, blive staaende.

Med Hensyn til Dagpengesatserne er der først det bemærkelsesværdige, at Ministeren foreslaar at genoptage Bestemmelsen om delvise Dagpenge. Denne Bestemmelse fandtes i Loven af 1898, men blev forandret efter 5 Aars Forløb i 1903 paa Forslag af Venstres Indenrigsminister. Jeg kan tænke mig, at man den Gang forlod denne Ordning, fordi den havde vist sig uheldig, upraktisk, maaske endda til sine Tider umulig at praktisere. Det er jo meget vanskeligt for en Læge at graduere Invaliditet; det fik vi Kursus i i Onsdags Aftes, da vi behandlede Invalidrentlovsforslaget, og da var den højtærede Minister med til at understrege denne Vanskelighed. Men det maa dog vistnok ogsaa være noget vanskeligt for en Læge at graduere Sygdomsforhold, at afgøre, om en Person er helt syg, trekvart syg, halvt syg eller hvor meget, og jeg tror, det er disse Vanskeligheder, der i sin Tid har bevirket, at man forlod Ordningen med de delvise Dagpenge. Nu opta-

ger altsaa den højtærede Minister en Ordning, der for 24 Aar siden blev opgivet, fordi den viste sig ganske upraktisk, og det kan da ikke være Parikronens Skyld.

Maksimaldagpengene foreslaas altsaa nu sat til 4 Kr. 46 Ø., 5 Kr. 25 Ø. minus 15 pCt. Det er, synes det mig, en noget glubsk Mundfuld; 4 Kr. 46 Ø. kan aldeles ikke strække til til at dække det Tab, som den paagældende Arbejder faar ved at miste sin Dagløn. En tilskadekommen med 1 200 Kr. i Indtægt har en Dagløn paa 4 Kr.; han skal altsaa efter den bestaaende Lov, baade Loven af 1920 og Loven af 1916, have 2 Kr. 67 Ø. i Dagpenge, men efter det foreliggende Forslag reduceres dette Beløb yderligere med 40 Ø. pr. Dag, saaledes at Dagpengene kun kommer til at andrage 2 Kr. 27 Ø. En Indtægt paa 900 Kr. giver 2 Kr. i Dagpenge, minus de 15 pCt., altsaa 1 Kr. 70 Ø. hvilket vil sige 30 Ø. mindre, end hvad Loven af 1898 gav. Man maa lade den højtærede Minister, at han fører en skarp Nedskæringskniv, den skærer igennem Kød og Ben, gennem Nutid og Fortid, skaber endogsaa Forhold for de tilskadekomne ringere end dem, Loven af 1898 bød. Det foreliggende Forslag vidner saa sandelig ikke om megen Forstaaelse af det Faktum, at en Arbejder yder sit Liv, sin Førlighed som Indsats i Samfundsproduktionen. Det er en herlig Løn, der gives en saadan Medborger, det er en smuk Paa-skønnelse og en prægtig Præmiering af Flid og nyttig Virksomhed!

Og hvis saa Døden indtræder som Følge af Ulykkestilfælde, er der i dette Øjeblik sikret den efterladte Enke en Maksimums-erstatning for Tabet af Forsørger paa 12 000 Kr., for saa vidt Lønnen er derefter, men efter det foreliggende Lovforslag nedsættes denne Erstatning med 4 860 Kr. til 7 140 Kr. — af Hensyn til Parikronen. Hvis den afdøde har haft en Indtægt af 1 200 Kr., har den efterladte for Tiden Ret til en Erstatning af 6 000 Kr., men gennemføres Forslaget, nedsættes dette Beløb med 1 900 Kr. til 4 100 Kr. En Indtægt paa 800 Kr. giver efter den bestaaende Lov den efterladte Ret til en Erstatning paa 4 000 Kr., som efter Forslaget nedsættes med 1 280 Kr., saaledes at Erstatningsbeløbet altsaa kommer ned paa 2 720 Kr., hvilket vil sige saa meget som, at den er 480 Kr. lavere end den tilsvarende Erstatning i Henhold til Loven af 1898; da skulde der nemlig i Erstatning ydes 4 Gange Aarslønnen, og 800 Kr. vilde altsaa give en Erstatning af 3 200 Kr.

Der er ved Beregningen af Erstatning